

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. P. Grüne.

Udgiven og forlagt af A. P. Liunge.

13de Aarg.

Søndagen d. 26. Mai 1839.

N°. 142.

Forfendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Niels Ebbesen og Grev Geert.

(Sluttet.)

Betragte vi endvidere Hr. Müllers Modartikel, saa udtales deri intet mere, end en ædel og retfærdig Harm over, at Rendsborgerne saa aldeles misforstode deres jydske Medbrodre og udtalede en saa broutende Haan mod hele det danske Folk; thi det er en sørgelig, men mindeværdig Tildragelse, at man i den danske Stats anden Fæstning og dens første og fasteste Værk mod Angreb fra Syden har offentlig yttret, at man vilde reise Danmarks uforsonlige Siende en Værestøtte! Hr. Müller har derfor vistnok talt i Overeensstemmelse med utallige af sine Medborgere, idet han revsede et saa plumpt Angreb. Han har ligeledes tilstræffelig viist det historisk Usande, der blev forebragt for at forherlige Greven. Henviende til en velstreven Afhandling om Niels Ebbesen af Professor Velschow i Folkebladet for 1839 Nr. 5, 6 og 7, vil jeg blot anføre nogle saa Ord af Christian's „Schleswig-holsteinsche Geschichte“ 3die Deel Pag. 168: „Was auch der Graf vermöge seines Pfandrechts für Gewalt über die jütschen Stände haben mochte, so war er es doch, der in die Vorrechte der Krone und der Stände einen Eingriff that, der sich nicht rechtfertigen läßt, und der die Eingeseffenen des Landes das einzige harte Rettungsmittel, den Krieg und die Waffen, zu ergreifen nöthigte.“ Overhovedet bede vi Rendsborgerne at efterlæse hos denne Historiker, der ikke kan kaldes partist for Danmark, hin Tids Tildragelser, og de ville da vistnok ikke mere tale om „Mord — Tæmmelse — Erobring — Dyrer“ med Hensyn til Grevens Forhold til Danmark.

Hvad er det nu for lydelige Bemærkninger, som Rendsborgerne give til Hr. Müllers Artikel? I Stedet for at indlade sig paa Sagen og enten forsvare eller tilbagefalde deres fornærmelige Inferat, flaae de om sig med Ejfælsord og Grovheder. De kalde

Hr. Müllers Tydning af deres Project ondskabsfuld, omendstjondt han blot har holdt sig til deres Ords ligefremme Mening. De danne et nyt Uqvemsord, „Dannevirker“, som Benævnelse for dem, der understøtte dette Blad i dets Bestræbelser. De paastaar, at de nære et meget taknemmeligt Sind mod deres ædle Grev Gerhard, der har gjort saa meget for Byen. De yttre sig saa begejstrede for deres ædle Greve, at de reent forglemme hvad og af hvem, der i den mellemliggende Tid er gjort saa Meget til Byens Dykkomst. Men det skulde Nogen have drømt, at den hersefysge, voldsomme, haarde, ja tidt grusomme Grev Geert i det nittende Aarhundrede vilde blive forherliget med Tilnavnet den Edle, efterat Christiani og andre Historieforfattere noksom har sagt os, hvorfor han fik Navnet den Store. Vilde da Rendsborgerne ikke, at han ved sin Grusomhed tilbrog sig utallige Fiender, at han ved sine haarde Paalæg vækkede megen Utilfredshed selv i Holsten, at han var Ditmarskerne (som jo dog nu ogsaa ere Holstenere) argeste Fiende? Og en saadan Voldsherre i eget som i fremmed Land vove Rendsborgerne at tillægge Prædicatet ædel, fordi han fandt det i sin Interesse at give deres By Privilegier og af Grundeiendom et adeligt Godes Æquivalent! Ham vilde de reise et Gædesminde! — Men hvad skulde vi tænke om vore gode Medborgere i Rendsborg, naar de ikke endnu skamme sig ved at yttre: hans politiske Forhold til Danmark kunde derved slet ikke komme i Betragtning; lad ham have handlet i sin Seide mod Danmark, som han vil, det kan hverken forhoie eller nedstemme vort Takkefind. Troe da Rendsborgerne, som tildeels boe paa dansk Grund, at de slet ingen Hensyn behøve at tage til deres danske Medborgere? Mene de, at al statsretlig Forbindelse mellem dem og Danmark allerede er opløst? Thi ellers bør jo dog den ene Statsborger tage Hensyn til den anden, og dette have de Danske til deres Vre her viist. De have ikke optaget og paastyndet det Forslag, at reise Niels Ebbesen et Mindesmærke, omendstjondt Thor-

valdsens Nærværelse stærkt synes at opfordre til sig en Idées Udførelse. Er det ikke Beviis nok for, at der tages Hensyn til Holstenerne? — Det sædelige Bærd af Niels Ebbesens Daad er aldrig draget i Tvivl af dem, der formaaede levende at sætte sig ind i hiin Tids Dannelses, Tænke- og Handlemaade, og saalange vort Folk har Stemme, vil det lydt synge Niels Ebbesens Pries. — Hvad er det vel, der opvækker hos Rendsborgerne „so schmerzliches Bedauern“, naar de tænke tilbage paa hiin Tid? — Dannevirke vilde vist ikke have erindret dem om Ting, som de gjerne vilde glemme, dersom de ikke vare fremkomne med hiin ulyksalige Ytring. Om de mange Forargelse vækkende Forvillinger i de politiske Meninger og de taabelige Bestræbelser, der magtesløs sønderplintredes paa Holstenernes dybtbegrundede Rationalitet, ville vi ikke tale videre, da det er godt, at Sandheden nu erkjendes paa begge Sider; og vi dele gjerne det Haab, at Hertugdømmernes Forhold til Danmark endelig engang ville vorde ordnede. Men det gjør os hjertelig ondt at erfare, at Dannevirke ikke holdes paa noget offentlig Sted i Rendsborg, da det kun vidner om, at man der fornem ignorerer, hvad der rører sig i en stor Deel af Hertugdømmet Slesvig. Det tyder slet ikke hen paa, at Rendsborgerne virkelig erkjende den Sandhed, de udtale, at venstabelig og aaben Abfærd er en uundgaelig Betingelse for vor politiske Gjenfødelse. Er det venstabelig Abfærd i een Sætning at bruge „Dannevirker — Invektiver — Imbroglia — Danomaner“!! Man seer deraf, at det er let at præke Andre Moral, men svært selv at vise den i Gjerningen. Det er ikke, fordi — Niels Ebbesen har dræbt Grev Geert, at vi finde Rendsborgernes Project anstødeligt, men fordi — de paa dansk Grund ville reise Danmarks uforsønlige Siende en Værestøtte. Holstenerne, af hvilke vi tælle mange iblandt os og med hvilke vi leve i de bedste Forhold, ville overalt paa Kongeaasens nordlige Bred finde Venner, men hvis der vil antænde Tvedragtens Fakkell, han blive hellere fjern fra os med sin Personlighed og Rabulist-Journalistik. — Nære Holstenerne nu virkelig et venstabeligt og ærligt Sindelag med deres danske Medborgere, saa opfordre vi dem paa det indstændigste, at udtale dette offentligt og uforbeholdent; thi hverken Niels Ebbesen eller Grev Geert skal da med deres Værestøtter adskille, hvad der bør samvirke til eet helligt Maal. Holstenerne have jo endog selv tilstaaet, at de havde tænkt paa at reise Grev Geert et Minde, længe før Jyderne talte om en Støtte for Niels Ebbesen. Men hvortledes kunde de saa tage Jyderne deres Dnske saa ilde op? Og nu gjøre de Danske de første Skridt til en Udjevning af

denne Billedstorm, som vi haabe, Holstenerne ikke vilde lade blive upaaagtede. I første Hefte af „Orion“ har Hr. Th. Becker sældet følgende Dom over Grev Geert: „Overhovedet var Grev Geert ingenlunde den Tyran, som vore Historikeres Rationalhad saa gjerne vilde stemple ham til, men han var en Statsmand, fuldkommen indviet i Datidens Politik, ligesom senere Baldemar Atterdag, og derfor var han heller slet ikke samvittighedsfuld i Valget af sine Midler; naar de blot forte til Maalet. Han var streng indtil Haardhed, naar han derved vilde afftrække, og hans Tog for at straffe Jydernes Oprør viser ham saaledes, men Ingen kan heller uden den højeste Ubillighed forlange, at han skulde dæmpe et Oprør, uden at straffe det. Saaledes som jeg har skildret Manden, fortjener han langt snarere vor Beundring end vort Had, men der er ingen Tvivl om at han var langt farligere for Jyllands Frihed end Grev Johan med sine rovgjerrige Lehnsmænd nogensinde kunde være bleven.“ Her er vist indrømmet Grev Geert Alt, hvad nogensinde en upartisk Historiegrandster vil kunde sige til hans Fordeel og det er sagt af en ung dansk Borger i selve Hovedstaden. En anden mæglende Stemme lyder fra Odense i et lille Skrift af Fr. Paludan-Müller saaledes: „Danske og Holstenerne boe nu engang i Huus sammen; da er det vel i alle Maader ønskeligt, at de forliges saa godt som muligt. Men der har i den senere Tid været megen heirostet Riv imellem dem, og fra begge Sider har man sagt Bitterheder og haarde Ord, som langt hellere maatte have været usagte. Det er i sin Orden, at vi Danske vise Fornærmelser tilbage med Alvor og Bærdighed; men ogsaa med Sindighed og Billighed bør det ske, og det er ikke altid skeet. At Forholdet er spændt, deri ere danske Skribenter ikke uden Skyld. Men da det nu engang desværre er saaledes, synes det at være Pligt at undgaae Alt, hvad der uden Nødvendighed kan opirre Gemytterne endnu mere. Det blotte Forslag til et offentligt Vædsminde for Niels Ebbesen har allerede fremkaldt heftige Ytringer fra hiin Side Sideren, og dets Udførelse vilde upaatvivlelig der blive betragtet som en fiendtlig Demonstration. Kan man fortænke Holstenerne deri? Holsten har sin egen Historie, sine egne udmærkede Mænd, hvis Minde maa være Folket hjært; iblandt dem indtager Grev Geert en høj Plads, og det er ikke først de nulevende Holstenerne, der have fundet paa at hade hans Banemand. Ja, var det saa aldeles afgjort, at dennes Daad var ædel og skøn, da kunde vi forlange, at Holstenerne skulde lade deres Dom bestemme mere af almindelige Hensyn til Retfærdighed, end af Kjærlighed til deres Fyrster, ligesaa vel som vi f. Ex. fordomme Christian

11.8 Udfærd imod de Svenske; — men dette er endnu ikke afgjort. Kunne vi da med Føie erklære det for intet bedre end Trods og Haan imod det danske Folk, at Rendsborgerne have talt om at reise et Contraminde for Grev Geert? Lad os engang tænke os, at det havde været Holstenerne, der først vare komne frem med det Project, at reise Erobreren Grev Geert et ofsenligt Hæderminde: — vilde vi Danske da ikke med god Grund have anseet dette som en Fornærmelse imod dansk Nationalitet og et Brud paa den gode Forstaaelse. Man tænke sig nu to Folk, der, skjøndt de burde være hinandens oprigtige Venner, gjensidigen søge at krænke hinanden, at fremdrage netop de Partier af Historien, der minde om en Tid, da begge Folk vare hinandens bitterste Fiender; man tænke sig Niels Ebbesens Statue i Randers vendt imod Holsten, og hvis Røst Holstenerne forstaae saaledes: „See Billedet af en Mand, som de Danske ære og elske, fordi han faldede en mægtig Holstener!“ og paa den anden Side Grev Geerts Statue i Rendsborg, der tilraaber de Danske, at just fordi denne Fyrste engang kuede Danmark, og fordi de Danske have sat hans Banemand et Hæderminde, derfor have Holstenerne beviist ham samme Ære: — i Sandhed, en sjen Enighed imellem dem, der skulle staae og falde med hverandre.“ — Dette til Beviis for at de Danske nok tage Hensyn til deres tydske Medborgere; vi ere nu meget begjerlige efter at høre, hvad disse ville ytre i denne Anledning.

Nis Janssen.

Ryheds-Post.

Kjøbenhavn, den 26de Mai 1839.

— Under 21de dennes er fra den kongelige Direction for Universitetet og de lærde Skoler udkommen følgende Bekjendtgørelse: „Efterat Directionen, paa allerhøieste Befaling, har nedlagt allerunderdanigst Forestilling angaaende den nærmere Organisation af den fuldstændige videnskabelige Realskole, som ved allerhøieste Resolution af 14de Februar 1838 er bestemt at skulle oprettes, har det behaget Hans Majestæt Kongen, under 10de denne Maaned allernaadigst at fastsætte, som følger: 1) Realskolen bliver at anlægge i Bor Kjøbstad Aarhus, og har Bor Direction dertil at træffe de fornødne Foranstaltninger. 2) Ved Skolen skulle foreløbigt ansættes en Rector, en Dørlærer og 4 Adjunter; hvilke Lærere bliver at gagere efter de samme Regler, som følges ved Gøgeringen for Lærerne ved de lærde Skoler. 3) Contingentet for Realskolens Disciple, der ordenligtvis blive at optage i en Alder af 8 Aar, og som antages i en Tid af 10 Aar at kunne gennemgaae Skolen, bliver det samme, som erlægges for Disciplene i de lærde Skoler udenfor Kjøbenhavn. 4) Vi bifalde allernaadigst den Ds allerunderdanigst forebragne Plan for Underviisningen i Realskolen, i Doereensstemmelse med hvilken Læregjensstandene blive: a. Religion, i samme Omfang og efter samme Methode som i de lærde Skoler; b. Mathematik, saaledes at herunder foruden Færdighed i praktisk Regning, indbefattes Arithmetik, Plangeometri, Stereometri, Trigonometri, Læren om Logarithmerne og Algebra indtil Vigninger af anden Grad incl.; c. Naturhistorie og Naturlære, saavel dennes mechaniske Deel som Chemien med Electricitetslæren; d. Geographi, saavel fysisk som politisk og mathematisk, hvorved de vigtigste astronomiske Kundskaber bør

meddeles; e. Historie, i ikke ringere Udstrækning end i de lærde Skoler, og saaledes at Culturbistorien, Opdagelsernes, Industriens og Handelsens Historie optages i Underviisningen; f. Sprog: Dansk, Tydsk, Fransk og Engelsk, saaledes at Underviisningens Formaal bør være ikke alene Færdighed i at forstaae og med Correcthed at skrive dem alle, men derhos, hvad det Tydske og Franske angaaer, tillige, saavidt muligt, Færdighed i at tale. Dgsaa skal der gives de Disciple i Skolens høiere Klasser, som attraae saadant, Leilighed til at lære det latinske Sprog, hvilket særveit ikke bliver at optage blandt Læregjensstandene; g. Af Konster og Færdigheder bør bibringes: geometrisk Tegnelære og Grihaandsregning, Skjenskrivning, Sang og Gymnastik, derunder indbefattet Svømming, Dands, Fægten, Suggen og Vaabenøvelser. 5) Dverbestyrelsen af Realskolen ville Vi allernaadigst have anbefalet Bor Direction, der har at drage Omfarg for at Underviisningen indrettes i Doereensstemmelse med den af Ds allernaadigst bifaldte Plan. Den samme Bemyndigelse, som ved Fdn. af 7de Nov. 1809 er givet Directionen til at regulere det Specielle af Underviisningen i de lærde Skoler, ville Vi ogsaa allernaadigst have Den tillagt med Hensyn til Underviisningen i Realskolen, saa at Den i denne Henseende har at foreskrive de Regler, som til enhver Tid efter Omstændighederne maatte findes mest hensigtsvarende. 6) Angaaende hvorvidt en Examen bør anordnes for de Disciple, som have gennemgaaet Realskolen, hvilket Omfang og hvilken Indretning den bør gives, samt hvorvidt nogen særegen Rettighed kunde tillægges Dem, som have udholdt samme, derom ville Vi allernaadigst have Bor Direction paalagt at indkomme med nærmere allerunderdanigst Forestilling, efterat Underviisningen i Realskolen i nogen Tid har været sat i Gang. 7) De med Realskolens Dpretelse og senere Vedligeholdelse forbundne Udgifter blive at udrede af den almindelige Skolefond. — Hvilket herved, efter allerhøieste Befaling, bekjendtgjøres til samtlige Vedkommendes Efterretning.“

— Konstudsillingen paa Charlottenborg, der i disse Dage endnu staaer aaben i det velgjørende Diemed, at Indtægten tilfalder de Bøndidte i Jylland, er bleven forøget med følgende, Thorvaldsen tilhørende Galerier: Adam og Eva af Historiemaler Heyer, en qvindelig Figur af Roop, (Copie efter Riedel), et Landskab af Dreier og et bitto af Lundbye, forestillende en Høi med en Bautaesten.

— Af en i „Portefeuillen“ leveret interessant Artikel: „Blade af min Dagbog paa en Reise i Nord-Grønland i Sommeren 1838, af J. C. Schyde“, hidfætte vi følgende Noticer om Grønlands Befolkning: „Grønlanderens Liv er bundet til Søen; i den jager og fanger han Sælunden, som ikke blot tjener ham til Føde, men ogsaa leverer ham Skind til Klæder og Dørtæk af Konebaade og Kajacker, saavel som Tran til hans mørke Jordbhyttes Dphsning og Dpærmning; han maa derfor boe tæt ved Stranden paa et Sted, hvor Kysten tillader ham at lægge til med hans skræbelige Fartøier, og at faae disse baaret i Sikkerhed høiere op i Land, — hvor Grunden lader det fra Fjeldene nedrindende Vand frit Aflob, at ikke hans Bolig kommer til at ligge i en Sump, og endelig hvor Erfaring har lært ham, at Sælundene søge til i Mængde, saa at han kan have rimelig Udfigt til Erhverv for sig og sin Familie. Landets tynde Befolkning er altsaa afspredd langs med Kysten; op paa det høiere Land kommer Grønlander kun Leilighedsvis, nemlig om Sommeren under Rensdyrjagten; men størstedelen af Aaret færdes han paa Søen imellem Klipper og Is i sin pilsnare Kajak, efterstræbende enhver Sæl-

hund, der viser sig for hans speidende Øie, og uden anden Beder-
qvælgelse end lidt grovt Brød og Vand samt Skraatbak.
Kommer han nu hjem til sin Familie med en heldig
Fangst, saa bliver der travlt i Huset: Mandens stiersrosne eller
raade Klæder skulle tørres ved Ophængning over de brændende
Lamper, Dagens Goentyr skulle fortælles de nysgjerrige og deelta-
gende Kvinder, Sælhundestindet skal koges for at stille Jægerens
Hunger; men der koges en langt større Portion end til ham ene,
thi Familien er ogsaa sulten, og selv om den ikke er det, maa den
dog nødvendigvis smage det dræbte Dyrs Kød, ja lad ham endog
have bragt 2—3 Sælhundehjæm med sig, saa skulle de dog alle sma-
ges og sammenlignes; boer der Nogen i Nærheden, som ikke har
gjort en heldig Jagt, saa komme ogsaa disse med hungrende Maver
og tage Deel i Maaltidet, der bydes dem med Gjæstfrihed og
glade Miner; de spise nu alle indtil Dørmættelse; paa den Dag
imorgen tænker Ingen; fanges der Noget igjen, saa er det
godt, hvis ikke, saa kunne de meget godt finde sig i at faae
knap Læring eller vel endog slet Intet; Grønlanderen lever kun
i Diebliffet, paa Fremtiden tænker han lidt eller intet. —
Formedelt Landets vidtudsprede Kyster synes Befolkningen endnu
ringere, end den virkelig er; kun i Nærheden af Colonierne have
flere flokket sig sammen, hvor de da lere i Fred og Enighed,
hjælpende hverandre efter bedste Evne. Imedens Capitain Graah
under sin mærkelige Reise paa Østkysten fandt kun omtrent
600 Menneſker, skal der i det søndre Inspectorat findes over 4000
Beboere, men i det nordre Inspectorat, som jeg for en stor Deel
bereiste, findes efter den sidste Mandtalsliste, fra Udgangen af Å-
ret 1837: 498 indfødte Familier, som indbefatte 2612 Individer.
Af disse ere 1280 af Mandkjønnet, nemlig 380 gifte Mænd, 49
Enkemand, 327 Ugifte over 12 År, og 524 Drengene under 12
År; 1332 af Kvindkjønnet, nemlig 410 gifte Koner, 142 En-
ker, 303 ugifte Piger over 12 År og 477 Piger under 12 År.
Af Aetabelsbet ere 2530 Individer fødte, 82 endnu Føddinger.
Endvidere ere 1548 egentlige Grønlandere, og 1064 Blandinger.
Af Mændene ere de 419 Jægere eller Erhververe. — Lægges
man Mærke til, at der gives 30 gifte Koner flere end gifte Mænd,
saa maa man dog ikke slutte, at en Mand har flere Koner, thi
dette finder nu neppe engang Sted iblandt Føddingerne; Overflød-
det hidrører fra de indfødte Kvinder, især Blandinger, der ere gifte
med danske Mænd, især Handelens simple Mandſkab, men ogsaa
nogle Colonibestyrere og Assistenten. Enkernes forholdsviis store Ån-
tal, nemlig omtrent $\frac{1}{3}$ af det hele Kvindeskøn (de mindste Børn
iberegnet) ere tildeels en Følge af de mange Ulykkestilfælde, der
ramme de driftige og virksomme Erhververe paa Sælhundefangsten.
— „Høist mærkeligt er det, at kun 419 Mænd erhverve ikke blot
Alt, hvad der udfordres til den hele Befolkningens Underholdning, men
ogsaa den store Mængde Spæk og Skind, der aarligt hentes hjem
til Danmark i den kongelige grønlandske Handels Skibe, og ved
at sælges i Forbindelse med Syd-Grønlands Production gior
Statskassen en aarlig Indtægt af mange tusinde Rigsdaler, efter
at alle Omkostninger til Vager, Contoirhold, Skibsudrustninger,
Folkehjætte etc. etc. ere fradragne. Fra Nord-Grønland kommer aar-
ligt i Gjennemſnit 2—3000 Tdr. Spæk til Danmark, men næsten

det Tre dobbelte (8—9000 Tdr.) spildes og fortares i Landet selv,
saa at 10—12,000 Tdr. Spæk bliver det aarlige Quantum, der
vindes.“

— I indværende Uge ere blandt andre følgende Sager an-
satte til Foretagelse i Høiesteret, ifølge det ugentlig publicerede
Kort: Nr. 9. Kjøbmand og Guldſmed Christian Stilling
(Sporon) contra Maren Hansdatter med Lærverge (Guld-
berg) (betræffende Indstævntes Paaſtand om, at Citonten, i
Aaledning af en af ham i ſin Tid indgaaet Caution for Hjem-
melspligtens Opføldelse efter et af afgangne Skomagermeſter Pe-
ter Dallum Klinge af Viborg under 7de Marts 1822 udfædte
Stjæde paa den ſaakaldte Holtriisgaard ſkulde være pligtig deels
til at betale hende 17 Rbd. 20 ſ. med Renter og deels at for-
anſtalte, at hun, ſom Eier af den nævnte Gaard, fritages for at
ſvare Skatter af mere end 1 Skp. 1 Fdk. 1 $\frac{1}{2}$ Album frit og 6
Tdr. 2 Skp. 3 Fdk. $\frac{1}{2}$ Album ufrit hartfor m. v.) Denne
Sag foretages i Høiesteret imorgen Kl. 9. — Nr. 261.
Guldberg contra Sproglerer Frederik Hergetius (for at have
unſagt Tracteur Murdock (Blechingberg). — Nr. 233. Lie-
benberg contra Huusmand Niels Sørensen af Høſelby (for at
have ſolgt adſkilligt ved en Executionſorretning hos ham af Fog-
den udlagt Gods) (Blechingberg). — Nr. 235. Liebenberg
contra Johanne Cathrine Sørensdatter (for Barneføddel i
Dølgſmaal og Føftermord) (Blechingberg). — Nr. 203.
Schäffer contra Johan Frederik Arjmann (for Kirkeſtyveri)
(Liebenberg). — Nr. 195. Schäffer contra Charles Patrick
Stread, Isabella Plaffet og Angeline (efr. angaaende denne
Sag den foregaaende Høiesteretsliſte). — Nr. 17. Eldermænd
for Skomagerlauget A. Loheber (Blechingberg) contra Bunt-
magermeſter Joſeph Menne (Liebenberg) (betræffende Ind-
stævntes formæntlige Indgreb i Skomagerlaugets Rettigheder og
uberettiget Handel ved at forfærdige eller lade forfærdige ſamt at
falſholde ſaakaldte Pøſtſkøler med Saaler og Galoſcher af Læder
til Brug for Mandfolk og Fruentimmer). — Nr. 150. Lieben-
berg contra Hans Christian Lund (for uberettiget Lægepraxis)
(Blechingberg).

— I Ugen fra den 18 til den 25 Mai ere her i Sta-
den: Sepulerede 21 Par; Fødte 107 (63 Drengene, 44 Pi-
ger); Døde 72 (22 Mænd, 23 Kvinder, 15 Drengene, 12
Piger). Altsaa ere 35 flere fødte end døde. — De angivne
Dødsſaarsager ere: Alderdom 6, Betændelseseber 7, Blodſtigning
2, Brøſtſjæge 7, Brækning 1, Gaderi 1, Dræbt ſig ſelv 1, Dø-
føddet 4, Feber 1, Gullſot 1, Indvortes Svagheit 3, Kighofte
1, Kirtelſvagheit 2, Kolbrand 1, Krampe 10, Kræft 2, Næ-
føddet 1, Slagflod 1, Scindſot 6, Syphusfeber 6, Ulykkelig Hæn-
delse 1, Vand i Hovedet 1, Vatterſot 2. Uangivne Svagdomme 4.

Theatret. — De til Opførelſe i denne Uge anſatte Stykker
ere: Imorgen (Mandag) „Sara“; Tirsdag „Don Juan“;
Onsdag „Sara“; Fredag „Don Juan.“

Rettelse. I Gaarsnummeret S. 567, 2 Sp. 5 L. f. o. ſtaaer:
Mober, læs: Broder; L. 8: ſynes, læs: ſom ſynes.

Færdig fra Trykkeriet Søndag Eftermiddag Kl. 6.

Kjøbenhavnſtens Contoir, Bimmelſtafet Nr. 138, 2den Sal, er aabent hver Formiddag fra Kl. 8 til 11.

For dette Blad tegner man ſig heri Staden paa Hjørnet af Adel- og Gøtherſgade, Nr. 8 i Stuen, og i Provindſerne paa alle kongelige
Poſtcontoirer; Prisen er kvartaliter 2 Rbd. 48 ſ. S. og L. for indendvæ, og 3 Rbd. 8 ſ. for uendvæ. Abonnenter.

Trykt, med hurtigpreſſe, i det Brønnichſke Bogtrykkeri.